



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

# NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 53/07-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. decembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Ľudmily Gajdošikovej a Juraja Horvátha prerokoval sťažnosť spoločnosti G., Cyprus, zastúpenej advokátom JUDr. M. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 K 312/98 a takto

## **r o z h o d o l :**

1. Základné právo spoločnosti G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 K 312/98 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky **p r i k a z u j e** Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 K 312/98 konať a rozhodnúť bez zbytočných prietáhov

o návrhu správcu konkurznej podstaty na vydanie G. ako oddelenému veriteľovi výťažku zo speňazenia majetku, ktorým bola pohľadávka G. zabezpečená.

3. G. priznáva nárok na náhradu trov konania v sume 6 854,40 Sk (slovom šesťtisícosemstopäťdesiatštyri slovenských korún a štyridsať halierov), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. M. B., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal uznesením č. k. II. ÚS 53/07-21 z 19. apríla 2007 na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti G., Cyprus (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 K 312/98, ktorou sťažovateľ žiadal vydať nález tohto znenia:

*„1. Právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Krajským súdom v Bratislave v konaní pod sp. zn. 6 K 312/98 porušené bolo.*

*2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 K 312/98 konať a rozhodnúť bez zbytočných prietahov o práve sťažovateľa na vydanie výťažku podľa § 28 zák. č. 328/1991 Zb.*

*3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa advokátskej kancelárii B., s. r. o., B., vo výške 6 854,40 Sk na účet vedený v T., a. s.“*

Sťažovateľ, ako ústavný súd zistil z jeho sťažnosti a z pripojeného spisu krajského súdu, tvrdí, že ako postupník nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej so S., a. s., ako postupcom 22. decembra 2004, pohľadávku voči P., R., na majetok ktorého ešte 14. mája 1999 krajský súd vyhlásil konkurz, konkurzné konanie je vedené pod sp. zn. 6 K 312/98, a to v celkovej sume 19 452 515,76 Sk s nárokom na oddelené uspokojenie.

Táto pohľadávka bola prihlásená do konkurzného konania právnymi predchodcami sťažovateľa, a to prihláškami zo 7. júla 1999 ako pohľadávka v sume 1 911 152,70 Sk a v sume 17 551 463,06 Sk. Pohľadávka v sume 1 911 152,70 Sk bola správcom konkurznej podstaty úpadcu uznaná v plnej výške s nárokom na oddelené uspokojenie a pohľadávka v sume 17 551 463,70 Sk bola správcom popretá, avšak krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 67 Cbi 396/00 rozsudkom z 19. júna 2003 určil, že táto pohľadávka patrí do 4. triedy s nárokom na oddelené uspokojenie.

Postúpenie pohľadávky v sume 19 452 515,76 Sk na sťažovateľa bolo oznámené krajskému súdu 21. marca 2005, čím sa sťažovateľ ako veriteľ stal účastníkom konkurzného konania. V priebehu konkurzného konania došlo k speňaženiu majetku, ku ktorému bolo na zabezpečenie uvedenej pohľadávky zriadené záložné právo. Listom z 28. mája 2005 a doplnením z 29. mája 2005 doručeným krajskému súdu 10. júna 2005 a 13. júna 2005 navrhol správca konkurznej podstaty úpadcu vydať sťažovateľovi ako oddelenému veriteľovi výtťahok zo speňaženia vo výške 4 172 742 Sk. Listom zo 6. júna 2005 požiadal sťažovateľ krajský súd o vydanie tohto výtťazku. Krajský súd oznámil sťažovateľovi prípisom z 28. septembra 2005 bez uvedenia dôvodov, že výtťazok mu bude poukázaný až v rámci rozvrhového uznesenia. Skončeniu konkurzu v zmysle stanoviska správcu konkurznej podstaty úpadcu zo 16. decembra 2005 bráni prebiehajúci incidenčný spor, ktorého výsledok však nemá vplyv na výšku výtťazku pre sťažovateľa. Listom z 10. februára 2006 a 5. júna 2006 požiadal sťažovateľ opätovne krajský súd o vydanie výtťazku, avšak bezvýsledne.

## II.

Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil tým, že žiaden právny predpis neumožňuje konkurznému súdu po doručení návrhu správcu na schválenie vydania výťažku oddelenému veriteľovi viazať udelenie tohto súhlasu na vydanie rozvrhového uznesenia. Postup krajského súdu je svojvoľný a navyše krajský súd takto postupuje bez toho, aby svoj postup sťažovateľovi odôvodnil akýmikoľvek relevantnými dôvodmi. Medzi ústavné princípy právneho štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov. Zo znenia § 28 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení aplikovateľnom na prebiehajúce konkurzné konanie (ďalej len „ZKV“) vyplýva priamo povinnosť súdu udeliť súhlas na vydanie výťažku na návrh správcu oddelenému veriteľovi v rozsahu zodpovedajúcom zákonu. Neudelenie tohto súhlasu krajským súdom od 10. júna 2005, keď bol krajskému súdu doručený príslušný návrh správcu konkurznej podstaty, dosiať je priedňom v konaní, ktorý je neodôvodnený a zbytočný vzhľadom na okolnosť, že nie je odôvodnený zložitou vecí, správaním sťažovateľa a spôsobom činnosti krajského súdu. Preto sťažovateľ tvrdí, že postup krajského súdu je zbytočným priedňom v konaní a porušuje jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priedňov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril krajský súd podaním sp. zn. Spr 3549/2006 z 3. októbra 2006, v ktorom uviedol, že konkurzná vec sp. zn. 6 K 312/98 bola zákonnému sudcovi pridelená 16. februára 2006. Pokiaľ ide o skutkový opis priebehu konkurzného konania sťažovateľom, tento je správny, a to tak pokiaľ ide o právne nástupníctvo sťažovateľa v postavení veriteľa predmetnej pohľadávky, ako aj pokiaľ ide o skutočnosť, že sťažovateľ požiadal o vydanie výťažku a na túto žiadosť mu krajský súd odpovedal prípisom z 28. septembra 2005 tak, že výťažok mu bude vydaný v rámci rozvrhového uznesenia. Pokiaľ krajský súd nereagoval na ďalšie výzvy sťažovateľa, postupoval tak preto, že vec poukázania výťažku považoval za vybavenú.

Krajský súd vo svojom vyjadrení však zdôraznil, že zásadnou je otázka, či je súd povinný udeliť súhlas správcovi konkurznej podstaty k vydaniu výťažku zo speňaženia veci

oddelenému veriteľovi pred rozvrhovým uznesením alebo takáto povinnosť súdu nesvedčí. Podľa názoru krajského súdu takáto povinnosť súdu nesvedčí. Na odôvodnenie svojho názoru krajský súd uviedol:

*«Prvoradým časovým úsekom, v ktorom má dôjsť k uspokojovaniu veriteľov, je súčasne cieľom konkurzného konania, a tým je rozvrh získaného výťažku. Uspokojovanie pred rozvrhom je ojedinelým aktom a preto spätým s obštrukciou, ktorou je súhlas súdu (mimo, resp. nad rámec samotnej procedúry, ktorá predchádza a je spätá s rozvrhom samotným).*

*Ustanovenie § 28 ods.1 ZKV v znení, na ktoré sa odvoláva sťažovateľ, (t. j. pred novelou zák. č. 646/2004 Z. z.), podľa názoru súdu neukladá lehotu súdu pre vyplatenie výťažku z predaja zabezpečenej veci zabezpečovateľovi. Predložka „pri“, na ktorú sa odvoláva sťažovateľ, nevyjadruje časový úsek, upravuje priestor (pri predaji majetkovej podstaty vymedzuje okruh vecí zabezpečených). Ďalší text § 28 upravuje postup pri uspokojovaní sa tohto typu veriteľov.»*

Preto podľa názoru krajského súdu v danom prípade nebolo porušené právo sťažovateľa v ním načrtnutom rozsahu a súd nepostupoval svojvoľne, ale lege artis vzhľadom na prebiehajúci incidenčný spor.

Zároveň krajský súd uviedol, že netrvá na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Na výzvu ústavného súdu oznámil sťažovateľ podaním z 20. júna 2007, že netrvá na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom.

### III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola prejednaná v primeranej lehote.

1. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti zastáva názor, že povinnosťou konkurzného súdu o žiadosti správcu konkurznej podstaty na vydanie výťažku oddelenému veriteľovi je riadne rozhodnúť bez zbytočných prietáhov po jej doručení konkurznému súdu a to tak, že v prípade splnenia zákonom stanovených podmienok konkurzný súd vydanie výťažku schváli. Krajský súd zastáva názor, že konkurzný súd takúto povinnosť nemá a postupuje v zhode so zákonom, ak o vydaní výťažku oddelenému veriteľovi rozhodne pri rozvrhu.

Medzi účastníkmi nie je sporné, že sťažovateľ je oddeleným veriteľom s uznanou pohľadávkou, a nie je medzi nimi sporné ani to, že správca konkurznej podstaty po speňažení veci zabezpečenej záložným právom zriadeným v prospech predchodcu sťažovateľa navrhol krajskému súdu vydať sťažovateľovi výťažok z predaja v presne určenej sume.

Podľa § 28 ods. 1 ZKV veritelia pohľadávok, ktoré boli zabezpečené záložným právom alebo zádržným právom, prípadne obmedzením prevodu nehnuteľností alebo zabezpečovacím prevodom práva (ďalej len „oddelení veritelia“), majú pri speňažení právo, aby ich pohľadávka bola uspokojená z výťažku predaja majetku, ktorým bola zabezpečená.

Podľa § 28 ods. 2 ZKV výťažok zo speňaženia majetku podľa odseku 1 do výšky zabezpečenej pohľadávky správca vydá so súhlasom súdu konkurzným veriteľom po odpočítaní nákladov správy, speňaženia, vydania výťažku, odmeny a výdavkov správcu. Ak sa výťažok z predaja majetku vydá viacerým oddeleným veriteľom, podieľajú sa na

uvedených nákladoch pomerne. Ak zabezpečená pohľadávka nebola takto plne uspokojená, považuje sa jej neuspokojená časť za pohľadávku prihlásenú podľa § 20.

Podľa § 31 ods. 1 písm. e) ZKV v priebehu konkurzného konania možno uspokojiť kedykoľvek nároky na oddelené uspokojenie (§ 28).

Podľa § 66e ods. 1 ZKV na konkurz sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), v konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.

Podľa § 100 ods. 1 prvej vety OSP len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Ako vyplýva z ustanovenia § 31 ods. 1 písm. e) ZKV zákon nevyklučuje uspokojenie nároku veriteľa na oddelené uspokojenie podľa § 28 ZKV kedykoľvek v priebehu konkurzného konania, teda i v čase pred rozhodovaním o rozvrhu. Takýto postup nevyklučuje ani ustanovenie § 28 ZKV. Na druhej strane žiadne ustanovenie právneho poriadku neukladá konkurznému súdu povinnosť vyčkať s rozhodovaním o udelení alebo neudelení súhlasu s vydaním výt'azku oddelenému veriteľovi do času rozvrhu.

Predpokladom rozhodnutia o schválení návrhu na vydanie výt'azku oddelenému veriteľovi je však, okrem predchádzajúceho speňaženia majetku zabezpečeného v prospech oddeleného veriteľa, doručenie návrhu správcu konkurznej podstaty na vydanie súhlasu konkurzného súdu s vydaním výt'azku oddelenému veriteľovi.

Tým je vymedzené časové obdobie, v ktorom prichádza do úvahy rozhodovanie konkurzného súdu o návrhu správcu konkurznej podstaty na schválenie vydania výt'azku oddelenému veriteľovi. Otázkou ostáva, či je povinnosťou správcu konkurznej podstaty po speňažení majetku zabezpečeného v prospech oddeleného veriteľa navrhnúť bezodkladne

súdu schváliť jeho vydanie oddelenému veriteľovi a či je povinnosťou súdu o takomto návrhu správcu rozhodnúť bezodkladne po jeho doručení.

Komentár k § 28 ZKV k problému uvádza:

*„Formulácia tohto odseku zvädza k tomu, že oddelený veriteľ má zákonný nárok na vydanie výťažku, ktorému zodpovedá povinnosť správcu výťažok vydať po speňažení veci, ku ktorej má veriteľ právo na oddelené uspokojenie. Z § 31 však vyplýva, že správca môže – má právo oddeleného veriteľa uspokojiť kedykoľvek počas konkurzného konania, ale nemusí – nemá povinnosť výťažok vydať. Oddelený veriteľ by bol potom uspokojený až v rozvrhovom uznesení (...) Správca by však nemal požiadať súd o udelenie súhlasu na vydanie výťažku pred konaním prieskumného pojednávania, pretože i keď správca môže uznávať právo veriteľovi na oddelené uspokojenie, toto mu môže byť popreté na prieskumnom pojednávaní ktorýmkoľvek veriteľom“ (ĎURICA, M. Zákon o konkurze a vyrovnaní. Komentár. Žilina, 2001, 241 s.).*

Aj z uvedeného vyplýva, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi povinnosťou správcu konkurznej podstaty bezodkladne po speňažení majetku zabezpečeného v prospech oddeleného veriteľa navrhnúť konkurznému súdu schváliť vydanie výťažku a povinnosťou konkurzného súdu o takomto návrhu bezodkladne rozhodnúť.

V prípade sťažovateľa bol návrh správcu konkurznej podstaty na schválenie vydania výťažku sťažovateľovi doručený konkurznému súdu, a to 13. júna 2005 a následne o schválenie vydania výťažku žiadal krajský súd i sťažovateľ. Pohľadávka sťažovateľa bola uznaná ako pohľadávka s právom na oddelené uspokojenie.

Zatiaľ čo z ustanovení ZKV nevyplýva povinnosť pre správcu konkurznej podstaty bezodkladne po speňažení majetku zabezpečeného v prospech oddeleného veriteľa požiadať súd o schválenie vydania výťažku oddelenému veriteľovi, z ustanovenia § 6, § 100 ods. 1 OSP vyplýva povinnosť krajského súdu o doručenom návrhu správcu rozhodnúť bez zbytočného odkladu po jeho doručení krajskému súdu.

Krajský súd vo veci postupoval tak, že doručil sťažovateľovi prípis, v ktorom ho informoval o tom, že výťažok mu bude poukázaný až v rámci rozvrhového uznesenia, avšak o návrhu správcu na schválenie vydania výťažku sťažovateľovi nerozhodol žiadnym rozhodnutím, a to ani tak, že navrhovaný súhlas udeľuje, a ani tak, že tento neudeľuje. Uvedený prípis nemožno považovať za žiadne z rozhodnutí, ktorými rozhoduje konkurzný súd v konkurznom konaní v zmysle § 66a ods. 2 poslednej vety ZKV, pretože neobsahuje náležitosti predpísané zákonom pre žiadne z rozhodnutí.

Z uvedeného vyplýva, že po doručení žiadosti správcu konkurznej podstaty o schválenie vydania výťažku oddelenému veriteľovi bolo zákonnou povinnosťou konkurzného súdu bez zbytočných prietáhov o tejto žiadosti rozhodnúť, a to rozhodnutím vo forme stanovenej zákonom, pričom krajský súd si túto povinnosť dosiaľ nesplnil.

2. Ostáva teda posúdiť, či postup krajského súdu vo veci sp. zn. 6 K 312/98, ktorý o vydaní výťažku sťažovateľovi odo dňa doručenia príslušného návrhu správcu konkurznej podstaty, teda odo dňa 13. júna 2005, dosiaľ riadne nerozhodol, bol zbytočným prietahom v konaní.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (I. ÚS 76/03, II. ÚS 219/04, IV. ÚS 365/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00, III. ÚS 111/02) zohľadňuje tri kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje

(1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Z hľadiska predmetu konania – rozhodovanie o udelení súhlasu na vydanie výťažku oddelenému veriteľovi - ide o vec, ktorá tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a ústavný súd ju nepovažuje za právne alebo fakticky zložitú.

2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ústavný súd z predloženého spisu nezistil skutočnosti, ktoré by mali negatívny vplyv na dĺžku konania alebo by odôvodňovali podiel sťažovateľa na zbytočných priet'ahoch.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v namietanom konaní. Tu je potrebné uviesť, že krajský súd od 13. júna 2005 dosiaľ vo veci nerozhodol, keďže jeho prípis z 3. októbra 2006 za rozhodnutie považovať nemožno. Okrem uvedeného prípisu nevykonal krajský súd žiaden úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci.

Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť krajského súdu v období od 13. júna 2005 až dosiaľ bez vykonania jediného procesného úkonu, okrem vyhotovenia prípisu z 3. októbra 2006, t. j. v podstate súvislú nečinnosť v trvaní viac ako dvoch rokov, ústavný súd rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

#### IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože namietané konanie krajského súdu nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené a o návrhu správcu konkurznej podstaty na udelenie súhlasu s vydaním výťažku sťažovateľovi nebolo rozhodnuté, ústavný súd prikázal krajskému súdu v konaní sp. zn. 6 K 312/98 v ďalšom období postupovať bez zbytočných prietahov a rozhodnúť bez zbytočných prietahov o návrhu správcu konkurznej podstaty na vydanie sťažovateľovi ako oddelenému veriteľovi výťažku zo speňaženia majetku, ktorým bola pohľadávka sťažovateľa zabezpečená.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 854,40 Sk vrátane DPH, ktorú mu ústavný súd s poukazom na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, priznal.

Trovy konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) podľa výroku rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2007